

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Michala Mazance v právní věci žalobce: **V. P.**, zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 8. 2015, čj. 8 A 53/2015 – 25,

t a k t o :

- I.** Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 8. 2015, čj. 8 A 53/2015 – 25, **se zrušuje.**
- II.** Žaloba **se odmítá.**
- III.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalobou doručenou Městskému soudu v Praze dne 17. 3. 2015 se žalobce domáhal určení nezákonnosti zásahu spočívajícího v odepření nahlédnout do spisu v řízení sp. zn. OAM-268/ZR-2015, kterého se žalovaný dopustil dne 16. 3. 2015 vůči Mgr. Pavlu Kehlovi. Městský soud žalobě vyhověl. Soud nejprve zkoumal, zda jsou dány podmínky řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem. Žalovaný odepřel dne 16. 3. 2015 substitučnímu zmocněnci žalobce advokáta nahlédnout do správního spisu ve věci žalobce. Žalovaný vydal usnesení o odepření nahlédnout do spisu již dne 17. 3. 2015 a vypravil je žalobcovu zástupci 18. 3. 2015. Žalobce tedy podal žalobu na ochranu před nezákonným zásahem předtím, než bylo usnesení o odepření nahlédnout do spisu vypraveno. Podle názoru městského soudu postupoval žalobce v souladu s právním i skutkovým stavem, jestliže se proti odepření nahlédnout do spisu bránil zásahovou žalobou podle § 82 a násl. s. ř. s. Městský soud proto vyhodnotil žalobu jako přípustnou.

[2] Městský soud dále dospěl k závěru, že zásah byl nezákonný. Nahlédnout do spisu se dostavil substituční zmocněnec žalobce advokáta Mgr. Pavol Kehl, který byl rovněž advokátem. Mgr. Kehl předložil plnou moc, podle které žalobce udělil plnou moc k zastupování Mgr. Petru Václavkovi a ten následně zmocnil k zastupování Mgr. Pavla Kehla. Podle zákona o advokacii je advokát k tomuto postupu oprávněn. Žalovaný tedy neměl důvod odepřít Mgr. Kehlovi nahlédnout do spisu, a to ani s poukazem na vady plné moci nebo na to, že Mgr. Kehl neprokázal své zmocnění.

II.

[3] Žalovaný (stěžovatel) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost. Brojil zejména proti tomu, že žalobce nevěděl o odepření nahlédnout do spisu bezprostředně poté, neboť příslušné usnesení bylo vyhotoveno a odesláno až později. Již 16. 3. 2015 byl u správního orgánu sepsán protokol o odepření nahlédnout do spisu. Stěžovatel neotálel a vydal v souladu se správním řádem usnesení o odepření nahlédnout do spisu, které řádně a včas doručil žalobci. Stěžovatel rovněž zdůraznil, že vadnou plnou moc nelze tolerovat; zástupce si to ostatně uvědomoval, neboť příště již přinesl plnou moc bez vad. Městský soud tak nezachoval rovnost stran před zákonem, neboť stěžovateli vytýkal řádný a nezbytný formální postup, zatímco zástupci žalobce toleroval nekorektní postup, ačkoli se jednalo o osobu znalou práva. Postup žalovaného nebyl nezákonný, nedošlo k tvrzenému zásahu a zástupce nebyl zkrácen na svých subjektivních právech. Nebyly tak splněny podmínky pro důvodnou ochranu před nezákonným zásahem.

III.

[4] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti podrobně popsal průběh sporného odepření práva nahlédnout do spisu dne 16. 3. 2015. Ohradil se proti tvrzení, že postup substitučního zmocněnce byl nekorektní, neboť žádný právní předpis nestanoví povinnost vyhotovit samostatnou substituční plnou moc. Substituční plná moc udělená dovětkem na generální plné moci je dostačující. Pokud substituční zmocněnec následně přistoupil na požadavky stěžovatele a předložil samostatnou substituční plnou moc, jednal tak pouze proto, aby mu stěžovatel vůbec umožnil do spisu nahlédnout, a nikoli proto, že by předchozí plnou moc považoval za nedostatečnou.

[5] Podle žalobce není rozhodné, zda stěžovatel vyhotovil usnesení o odepření práva nahlédnout do spisu. Existence takového usnesení totiž nic nemění na fakticitě a nezákonnosti samotného odepření. V opačném případě by se žalobce musel spokojit s postupem správního orgánu, který byl od počátku nezákonný, a vyčkat rozhodnutí nadřízeného správního orgánu o odvolání proti usnesení. Pokud by tak postupoval, do dnešního dne by se nedočkal výsledku, neboť o odvolání proti usnesení o odepření práva nahlédnout do spisu nebylo dosud rozhodnuto.

IV.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost je důvodná.

[8] Stěžovatel brojil zejména proti závěru městského soudu, že v době podání zásahové žaloby nebylo žalobci ještě doručeno usnesení o odepření práva nahlédnout do spisu, a proto byla zásahová žaloba přípustná. Stěžovatel namítal, že toto usnesení doručil žalobci ihned, jakmile to bylo možné. Zástupce žalobce o odepření věděl a musel být si vědom i toho, že o odepření je třeba rozhodnout usnesením.

[9] Stěžovatel označil shora popsaný závěr městského soudu za nezákonný ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Napadá-li však právní názor městského soudu o přípustnosti žaloby, *de facto* brojí proti zmatečnosti řízení před soudem spočívající v chybějících podmínkách řízení: pokud by žaloba nebyla přípustná a tento nedostatek nebylo možné odstranit, nemohl soud o žalobě rozhodnout rozsudkem, ale měl ji odmítnout postupem podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro neodstranitelný nedostatek podmínek řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2007, sp. zn. 2 Aps 2/2007). Z toho důvodu nelze uvedený stížnostní důvod podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., nýbrž pod zvláštní stížnostní důvod podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

[10] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že nebyly splněny podmínky řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem podle § 82 a násl. s. ř. s.

[11] Žalobce se domáhal určení, že odepření nahlédnout do spisu, kterého se žalovaný dopustil v řízení sp. zn. OAM-268/ZR-2015, bylo nezákonným zásahem. K věci uvedl, že dne 16. 3. 2015 v 14:30 se jeho zmocněnec Mgr. Pavel Kehl dostavil na pracoviště žalovaného nahlédnout do správního spisu ve věci zrušení žalobcova povolení k dlouhodobému pobytu. Zmocněnec předložil generální plnou moc, jíž žalobce zmocnil ke svému zastupování Mgr. Petra Václavka, advokáta. V prohlášení o přijetí plné moci zmocněnec ve stejném rozsahu zmocnil Mgr. Marka Čechovského a Mgr. Pavla Kehla jakožto substituční zmocněnce. Žalovaný neumožnil Mgr. Kehlovi nahlédnout do spisu s názorem, že mu Mgr. Václavek průkazně neudělil samostatnou substituční plnou moc. Žalobce přiložil k žalobě kopii sporné plné moci a kopii protokolu o ústním jednání ze dne 16. 3. 2015, ve kterém Mgr. Kehl prohlásil, že mu správním orgánem „*bylo odepřeno právo dle § 38 SŘ nahlédnout do spisu.*“ Žaloba byla doručena k soudu dne 17. 3. 2015, tj. bezprostředně následující den po tvrzených událostech.

[12] Nejvyšší správní soud ověřil, že součástí správního spisu je usnesení ze dne 17. 3. 2015, čj. OAM-268-10/ZR-2015, kterým se Mgr. Pavlovi Kehlovi odpírá dle § 38 odst. 5 správního řádu nahlédnutí do spisu vedeného žalovaným pod sp. zn. OAM-268/ZR-2015, neboť není účastníkem řízení, nebylo prokázáno zmocnění k zastoupení žadatele ani mu nesvědčí právní zájem či jiný vážný důvod. Podle odůvodnění tohoto usnesení předložená plná moc neosvědčila zmocnění Mgr. Kehla, neboť pod tištěným vyjádřením substitučního zmocnění Mgr. Marka Čechovského bylo rukou dopsáno „*Mgr. Pavla Kehla, advokáta, ČAK: 16178*“ a bylo zde další razítko s podpisem, který se neshodoval s podpisem Mgr. Petra Václavka.

[13] Podle § 38 odst. 5 správního řádu platí, že „*odepřel-li správní orgán osobě nahlížet do spisu nebo jeho části, vydá o tom usnesení, které se označuje pouze této osobě.*“ Podle § 76 odst. 1 správního řádu „*v případech stanovených zákonem rozhoduje správní orgán usnesením.*“ Podle § 76 odst. 2 správního řádu nastávají účinky usnesení podle § 38 odst. 5 správního řádu jeho vydáním.

[14] Z citovaných ustanovení správního řádu je zřejmé, že správní řád stanoví pro odepření práva nahlédnout do spisu konkrétní procesní postup s formalizovaným výstupem, jímž je procesní rozhodnutí – usnesení podle § 76 a § 38 odst. 5 správního řádu, proti kterému se dotčená osoba může bránit odvoláním.

[15] Soudní řád správní v § 4 odst. 1 konstruuje čtyři základní žalobní typy, jejichž prostřednictvím se žalobce může domáhat ochrany svých veřejných subjektivních práv v oblasti veřejné správy. Jsou jimi žaloba proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s., žaloba na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podle § 79 a násl. s. ř. s., žaloba na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu podle § 82 a násl. s. ř. s. a kompetenční žaloba podle § 97 a násl. s. ř. s.

[16] Jednotlivé žalobní typy mají relativně samostatnou procesní úpravu, která se vyznačuje specifickými podmínkami řízení, jakož i povahou přípustného žalobního petitu, a to v přímé vazbě na povahu jednání správního orgánu, které bylo žalobou napadeno. Jednotlivé žalobní typy se vzájemně doplňují a nejsou volně zaměnitelné. Není v dispozici účastníka řízení volit, který z žalobních typů považuje za výhodnější, a jaké řízení bude iniciovat. Určujícím kritériem pro volbu žalobního typu totiž není žalobcova procesní taktika, nýbrž povaha jednání správního orgánu, proti kterému žaloba směřuje. V řízení o ochraně před nezákonným zásahem se lze domáhat ochrany proti tomuto zásahu nebo určení, že zásah byl nezákonný: trvá-li zásah nebo jeho důsledky anebo hrozí-li jeho opakování, soud žalovanému zakáže pokračovat v porušování žalobcova práva, a přikáže mu obnovit stav před zásahem, je-li to možné (srov. § 82 ve spojení s § 87 odst. 2 s. ř. s.).

[17] Podle § 82 s. ř. s. platí, že „každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen "zásah") správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.“

[18] Postavení žalobce jako účastníka řízení o žalobě podle § 82 s. ř. s. je dáno jeho tvrzením. Citované ustanovení vymezuje okruh tvrzení, která musí žalobce podat, aby jeho procesní úkon (žaloba) měl zamýšlené účinky, tj. dal vzniku příslušnému procesně právnímu vztahu a umožnil soudu ve věci vydat meritorní rozhodnutí, tj. výrok směřující k ochraně veřejného subjektivního práva (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2008, čj. 8 Aps 6/2007 – 247). Aby mohl soud přikročit k meritornímu přezkumu zásahové žaloby, musí žalobce tvrdit, že byl 1) přímo zkrácen na svých právech 2) zásahem správního orgánu, který není rozhodnutím a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo.

[19] Legislativní zkratka „zásah“ je v § 82 s. ř. s. vymezena relativně obecně a široce; přesná definice není ani možná, neboť pod pojem „zásah“ lze podřadit velké množství faktických úkonů, k jejichž provádění mají správní orgány zákonné zmocnění. Jde o úkony neformální, pro které nemusí být stanovena konkrétní pravidla, například faktické pokyny (typicky v dopravě), bezprostřední zásahy (při ohrožení, při demonstraci, příkazy ke zjednání nápravy), zajišťovací úkony atd. Pod legislativní zkratku „zásah“ spadá i neformální donucení, pokud není pokyn či příkaz respektován (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2004, čj. 2 Afs 17/2003 – 54).

[20] Neformálnost a fakticita úkonů správních orgánů, které lze podřadit pod legislativní zkratku „zásah“, je v § 82 s. ř. s. vyjádřena tak, že zásah správního orgánu „není rozhodnutím“. Rozhodnutím se v obecné rovině rozumí do určité míry formalizovaný projev vůle správního orgánu, který obsahuje zákonem stanovené náležitosti (srov. § 68 správního řádu), a který bude zpravidla vydán v písemné podobě (srov. Blažek, T. a kol.: Soudní řád správní – online komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2014).

[21] Aby žaloba na ochranu před nezákonným zásahem dostála požadavkům uvedeným v § 82 s. ř. s. a mohla být věcně projednatelná, musí z jejích tvrzení být zcela jednoznačné, že směřuje proti zásahu správního orgánu, který není rozhodnutím. Je pojmově vyloučeno, aby soud v řízení o ochraně před nezákonným zásahem správního orgánu podle § 82 a násl. s. ř. s. meritorně rozhodoval o situaci, se kterou procesní předpis výslovně počítá a kterou vyhrazuje správnímu rozhodnutí.

[22] S tím koresponduje § 85 s. ř. s. v části věty před středníkem. Podle tohoto ustanovení je žaloba na ochranu před nezákonným zásahem nepřipustná, lze-li se ochrany nebo nápravy

domáhat jinými právními prostředky. Judikatura Nejvyššího správního soudu z této formulace ustáleně dovozovala, že žaloba na ochranu před nezákonným zásahem je pouze subsidiárním prostředkem ochrany v případech, kdy žalobce nemá k dispozici žádné jiné právní prostředky (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2007, sp. zn. 2 Aps 2/2007).

[23] Podle § 85 účinného do 31. 12. 2011 byla zásahová žaloba nepřipustná, bylo-li možné se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky nebo domáhal-li se žalobce pouze určení, že zásah byl nezákonný. Zřetelně tak vyplývaly dva na sobě relativně nezávislé důvody nepřipustnosti zásahové žaloby – možnost domáhat se nápravy jinými právními prostředky a „*pouhá*“ určovací zásahová žaloba, která nekorespondovala požadavku na trvání takového zásahu nebo jeho důsledků nebo hrozby jeho opakování (§ 82 s. ř. s.).

[24] Novelou provedenou zákonem č. 303/2011 Sb. byl přeformulován § 82 s. ř. s. a doplněn o oprávnění brojit proti zásahu též žalobou na určení jeho nezákonnosti. Současně byl pozměněn i § 85 s. ř. s. o nepřipustnosti zásahové žaloby tak, že nadále je žaloba nepřipustná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky; to neplatí v případě, domáhal-li se žalobce pouze určení, že zásah byl nezákonný. Bylo třeba posoudit, co tato formulační změna znamená. Před novelou mohla být zásahová žaloba shledána nepřipustnou buď proto, že bylo možné domáhat se nápravy jinými právními prostředky, nebo proto, že se žalobce domáhal pouze deklaratorního výroku - určení nezákonnosti zásahu. V úvahu přirozeně připadalo též souběžné splnění obou předpokladů nepřipustnosti zásahové žaloby.

[25] Úzká vazba změny v § 85 na nově zavedenou připustnost určovacích žalob (§ 82 s. ř. s.) vyplývá i z novelizačního bodu 47 zákona č. 303/2011 Sb., podle kterého se slovo „*nebo*“ nahrazuje slovy „*to neplatí v případě*“. Důvodová zpráva k zákonu č. 303/2011 Sb. neuvádí žádné podrobnosti ke změně konstrukce § 85. Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že úmyslem zákonodárce nebylo poskytnout určovacím zásahovým žalobám natolik odlišný procesní režim oproti ostatním zásahovým žalobám, že by u nich nebylo třeba zkoumat, zda se ochrany nebo nápravy nelze domáhat jinými právními prostředky.

[26] Zbývá tedy posoudit, jaký význam má slovní spojení „*to neplatí v případě*“, následující bezprostředně za středníkem v § 85 s. ř. s. V úvahu připadají dvě alternativy: buď spojení odkazuje na možnost domáhat se ochrany nebo nápravy jinými právními prostředky, která se nachází před středníkem. Ostatní ustanovení soudního řádu správního však nezavádají důvod u určovacích zásahových žalob zcela rezignovat na subsidiární povahu zásahových žalob. Žaloba nebude nepřipustná jen proto, že se žalobce domáhá určovacího výroku, přestože právní předpis (správní řád) předpokládá v dané procesní situaci vydání rozhodnutí a není tak splněna podmínka nemožnosti domáhat se ochrany nebo nápravy jinými právními prostředky. Takto připustné by pak musely být všechny žaloby označení jako určovací zásahové, bez ohledu na to, v čem žalobce zásah spatřuje. Tak tomu jistě není.

[27] Spojení „*to neplatí*“ je proto třeba vztáhnout k úvodu normy, k premise, že žaloba je nepřipustná. To koresponduje i předchozí právní úpravě. Jestliže soudní řád správní zapovídal zásahové žaloby domáhající se výhradně určení nezákonnosti zásahu, pak logicky musel považovat takové žaloby za nepřipustné. Pokud po novele s takovými žalobami výslovně počítá, výslovně též deklaruje, že zásahové určovací žaloby již nadále nepřipustné nejsou. Odpovědí, *co neplatí v případě* zásahových určovacích žalob, tedy je, že neplatí předpoklad jejich nepřipustnosti.

[28] Zatímco předchozí právní úprava obsahovala dva samostatné předpoklady nepřipustnosti zásahové žaloby (subsidiarita a určovací žaloby), po novele již ustanovení § 85 počítá pouze s prvním z nich a výslovně (ne zcela šťastně) vyjadřuje, že druhý z nich již neplatí. Princip

subsidiarity zásahových žalob tak není novelou účinnou od 1. 1. 2012 dotčen a nadále platí i u určovacích zásahových žalob.

[29] Výraz „zásah“ použitý v § 85 s. ř. s. je tedy nadále nutno vnímat optikou legislativní zkratky v § 82 s. ř. s., tj. jako „zásah, pokyn nebo donucení správního orgánu, který není rozhodnutím“. Domáhá-li se žalobce určení nezákonnosti zásahu, avšak za zásah považuje procesní situaci, ve které právní předpis předpokládá vydání rozhodnutí (zde usnesení o odepření nahlédnout do spisu), nelze takovou žalobu meritorně projednat s poukazem na subsidiaritu zásahových žalob. Smyslem soudního přezkumu nezákonných zásahů je totiž mimo jiné možnost vyslovit zákaz pokračovat v porušování práv. Závěr o nezákonnosti správního rozhodnutí skrze řízení o určení nezákonnosti zásahu by narážel na zásadu presumpce správnosti správních aktů, podle které vyvolává správní rozhodnutí účinky a považuje za správné a zákonné, dokud není zrušeno zákonem stanoveným způsobem. Efektivní ochranu proti účinkům správních rozhodnutí soud může poskytnout výhradně v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, v němž je nadán pravomocí napadené rozhodnutí zrušit. Na tom nic nemění, pokud není rozhodnutí vyhrazeno samostatnému přezkumu, ale jeho spornost je případně přezkoumávána až v řízení o rozhodnutí ve věci samé.

[30] Judikatura Nejvyššího správního soudu stojí na tom, že odepření práva nahlédnout do spisu je rozhodnutím, a nikoli jiným zásahem správního orgánu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2005, sp. zn. 7 Afs 9/2003, č. 1080/2007 Sb. NSS). Jde o rozhodnutí, kterým se upravuje vedení řízení, na které se vztahuje kompetenční výluka podle § 70 písm. c) s. ř. s.; žaloba proti takovému rozhodnutí tudíž není přípustná podle § 68 písm. e) s. ř. s. (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2003, čj. 6 A 164/2002 – 8, č. 15/2003 Sb. NSS). O rozhodnutí upravující vedení řízení se nejedná například tehdy, pokud správní orgán odepře právo nahlédnout do spisu osobě, která není ani nebyla účastníkem řízení; takové rozhodnutí podléhá soudnímu přezkumu v režimu žaloby proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2010, čj. 5 As 75/2009 – 78, č. 2233/2011 Sb. NSS). Obdobně je tomu například tehdy, odepře-li správní orgán právo nahlédnout do spisu v případech, kdy žádost o nahlédnutí do spisu nebyla podána v době probíhajícího řízení ani v souvislosti s ním (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, čj. 5 Afs 33/2009 – 43, č. 2232/2011 Sb. NSS).

[31] Odepření práva nahlédnout do spisu proto nemohlo být nezákonným zásahem správního orgánu. Žalobce proti němu nemohl brojit zásahovou žalobou. Městský soud tedy neměl žalobu věcně projednat, ale měl ji odmítnout pro nepřípustnost.

[32] S poukazem na shora uvedené důvody zrušil Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu. Věc mu však nevrátil k dalšímu řízení, neboť již v řízení před městským soudem byly splněny podmínky pro odmítnutí žaloby. Nejvyšší správní soud proto současně žalobu odmítl postupem podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[33] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek městského soudu a žalobu odmítl, rozhodl také o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před městským soudem. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla žaloba odmítnuta.

[34] Nejvyššímu správnímu soudu nepřísluší rozhodovat o povinnosti žalobce vrátit žalovanému částku, kterou mu žalovaný dle svého tvrzení uhradil jako náhradu nákladů řízení

stanovenou městským soudem ve zrušeném rozsudku. Jedná se o pohledávku soukromoprávní povahy, jejíž úhrady se žalovaný může případně domáhat v občanském soudním řízení.

[35] Ze spisu městského soudu dále vyplynulo, že žalobce zaplatil soudní poplatek ve výši 2000 Kč. Podle § 10 odst. 3 *in fine* zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek, byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut. Dne 27. 8. 2015 proběhlo před městským soudem ústní jednání. Z toho důvodu nebyly splněny podmínky pro vrácení poplatku, ačkoli byl návrh odmítnut.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 16. prosince 2015

JUDr. Jan Passer
předseda senátu